

РЕШЕНИЕ

№ 6212

гр. София, 21.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 31.01.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

**ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова
Мария Шишкова**

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Надя Загорова, като разгледа дело номер **11836** по описа за **2024** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на „Максима България“ ЕООД чрез процесуален представител срещу Решение № 4577/18.10.2024 г. , постановено по наказателно от административен характер дело (нахд) № 8590/2024 г. на Софийски Районен Съд (СРС) – Наказателно отделение (НО), 121 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 22-2400126/21.05.2024 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“ – С. /ДИТ-С..

С посоченото НП на „Максима България“ ЕООД е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 2000 лв. на основание чл. 413, ал. 2 от КТ, за нарушение на чл. 127, ал. 1, т. 2 от КТ, вр. с чл. 16 от Наредба № 7 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на работните места и при използване на работно оборудване /Нередбата/.

В жалбата е посочено, че решението на СРС е неправилно, тъй като не е безспорно установено, че на посочената в НП дата е извършено описаното нарушение. Твърди се, че не са събрани доказателства, от които да е видно, че именно на 05.03.2024 г. в провереното складово помещение на санкционираното дружество е нямало поставени знаци или маркировка, с които да се обезопаси движението на пешеходци и товарна техника в складовата база. Изложени са аргументи, че налагането на имуществена

санкция над законоустановения минимум е немотивирано. От съда се иска решението на СРС да бъде отменено, като бъде отменено и издаденото НП. Алтернативно се иска делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на СРС. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

По време на проведеното по делото открито заседание, касаторът се представлява от юрк. И., която поддържа касационната жалба и моли тя да бъде уважена. Алтернативно прави искане определената имуществена санкция да бъде намалена до законоустановения минимум. Прави възражение за прекомерност.

Ответникът по касационната жалба се представлява от юрк. С., която оспорва касационната жалба и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП счита жалбата по същество за неоснователна.

Административен Съд С. – град, XXIII-ти касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на пълномощника на ответника и на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е установил фактите, които са от значение за спора, включително е проведен разпит на актосъставителя. От неговите показания и от събраните в хода на производството писмени доказателства съдът е изградил вътрешното си убеждение и е приел, че от В. Г. П. в ТП на НОИ С.-град е подадена Декларация за трудова злополука, след което била инициирана проверка от контролните органи на ДИТ-С..

На 17.04.2024 г. е извършена проверка по спазване на трудовото законодателство в обект на контрол: Склад S283, сграда №7 в [населено място], бул. „Б. шосе №247, стопанисван от на „Максима България“ ЕООД.

От контролните органи било констатирано, че В. Г. П., с ЕГН [ЕГН] била назначена в дружеството-жалбоподател, съгласно трудов договор № 2475/03.10.2023 г. на длъжност: инспектор товари в структурно подразделение S028 Департамент Логистика - S283 склад „Т.“, като служебните ѝ задължения били свързани с разпределяне на хранителни продукти до отделни магазини от веригата супермаркети „Т-М.“.

В хода на проверката било установено, че на 05.03.2024 г. около 13.00 часа П. описвала в работна папка магазините, към които да се разпределят контейнерите с хранителни продукти. Палетна количка, управлявана от друг работник на жалбоподателя, движеща се на преден ход, преминала през стъпалото на левия ѝ крак. В резултат на виковете на пострадалата работничка, колегата ѝ, управляващ количката, предприел движение на заден ход и повторно преминал през стъпалото ѝ. След преглед на П. УМБАЛСМ „Пирогов“, лекарите установили „счупване на палеца на лявото стъпало“.

При проверката от контролните органи е установено, че на мястото на инцидента - Склад S283, сграда №7, в [населено място], бул. „Б. шосе № 247 на 05.03.2024 г., няма поставени, знаци или маркировка, които да възпрепятстват достъпа на преминаващи транспалетни колички.

Резултатите от извършената проверка са обективирани в Протокол за извършена проверка № ПР2411933/22.04.2024 г.

Издаден е АУАН №22-2400126/22.04.2024 г. В срока по чл.44 ал.1 ЗАНН не са депозиран писмени възражения срещу съставения акт.

Въз основа на съставения АУАН е издадено обжалваното НП.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че АУАН и НП отговарят на изискванията на чл. 47 и чл. 52 от ЗАНН, както и че посоченото нарушение е безспорно установено.

Административен Съд С. – град, XXIII-ти касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: По делото е приложена разписка, удостоверяваща, че съобщението за изготвеното решение е връчено на касатора на 28.10.2024 г. Касационната жалба е подадена чрез „Е.“, като не е посочена дата на приемането на пратката от куриерската фирма, и е постъпила в СРС на 12.11.2024. /вх. № 362815/. Касационният състав приема, че жалбата е подадена в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Районният съд е изследвал всички релевантни за спора обстоятелства, излагайки съответстващи на установените факти мотиви. Настоящата инстанция споделя изцяло фактическите установявания на първоинстанционния съд и приема, че СРС е направил верен анализ на доказателствата, събрани в хода на воденото административно наказателно производство. АУАН и НП са издадени от компетентни органи и в законоустановения срок.

Неоснователно направеното в касационната жалба възражение, че посоченото в НП нарушение не е безспорно доказано, тъй като не е установено по категоричен начин, че на 05.03.2024 г. в провереното складово помещение на санкционираното дружество е нямало поставени знаци или маркировка, с които да се обезопаси движението на пешеходци и товарна техника в складовата база.

Както правилно е приел и СРС в решението си, в административнонаказателната преписка се съдържа достатъчно доказателства – снимков материал, от който е видно, че към момента на извършване на проверката от контролните органи в складовото помещение на санкционираното дружество не са поставени знаци или маркировка, с които да се обезопаси движението на пешеходци и товарна техника в складовата база. Неосновано е твърдението на касатора, че проверката е извършена след датата на осъществяване на деянието, квалифицирано от административнонаказващия орган като нарушение, поради което снимковият материал не е основание да се приеме, че към дата на трудовата злополука фактическото положение в складовата база на дружеството е същото и там не са поставени знаци или маркировка, с които да се обезопаси движението на пешеходци и товарна техника в складовата база. Касационният състав споделя извода на СРС, че е житейски нелогично, в случай че санкционираното дружество е поставило съответната маркировка, да премахне същата в последствие, в нарушение на законоустановените изисквания за здравословни и безопасни условия на труд.

Съгласно чл. 127, ал. 1 , т. 2 от КТ, работодателят е длъжен да осигури на работника или служителя нормални условия за изпълнение на работата по трудовото

правоотношение, за която се е уговорил, като му осигури работно място и условия в съответствие с характера на работата. В чл. 16 от Наредбата, работните помещения и работните места трябва да осигуряват безопасни условия на труд и опазване здравето на работещите. В случая от работодателя не са изпълнени законовите му задължения, установени с цитираните норми от КТ и от Наредбата, поради което правилно е ангажирана неговата административнонаказателна отговорност.

Съгласно чл. 413, ал. 2 от КТ, работодател, който не изпълни задълженията си за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв. В случая определената имуществена санкция е в размер на 2 000 лв., като същата е близка до законоустановения минимум. Касационният състав споделя изводите на СРС за законосъобразно определяне на размера на наложената санкция. Предвид обстоятелството, че от извършеното нарушение е настъпила трудова злополука, като е пострадал работник на санкционираното дружество, то определянето на имуществена санкция над законоустановения минимум е обосновано и справедливо.

По така изложените съображения решението на първоинстанционния съд се явява правилно и законосъобразно постановено, поради което следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноски. Такива са поискани своевременно, поради което съдът дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, XXIII-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4577/18.10.2024 г. , постановено по нахд № 8590/2024 г. на СРС, НО, 121 състав.

ОСЪЖДА „Максима България“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет. 2, представлявано от управителя П. П. П., да заплати на дирекция „Инспекция по труда“ – С. на основание чл. 63д, ал. 3 от ЗАНН, вр. с чл. 27 е от Наредбата за заплащането на правната помощ, сумата от 80 лв. /осемдесет/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.